

Goed nieuws uit Uruzgan

Dutch Consortium Uruzgan
Januari 2010

Uruzgan. De naam van deze provincie in Afghanistan klinkt ons tegenwoordig net zo bekend in de oren als pakweg Zeeland of Groningen. Dat komt doordat de Nederlandse militaire troepen al drie jaar in Uruzgan zijn gelegerd en deze missie vrijwel dagelijks in de media wordt besproken. Die berichten zijn vaak negatief. Na drie jaar zou er van de opbouw van Afghanistan nog maar weinig terecht zijn gekomen. Hierdoor is bij het Nederlandse publiek het beeld ontstaan dat je uit Uruzgan maar beter weg kunt blijven.

Nu zal er ook best veel mis gaan in Uruzgan. Laten we eerlijk zijn, werken in Afghanistan is op zijn zachtst gezegd geen eenvoudige klus. Maar er gaan ook heel veel dingen goed. Zo werkt het Dutch Consortium Uruzgan (DCU), een samenwerkingsverband van Nederlandse hulporganisaties, sinds 2006 met succes aan allerlei projecten in deze streek. Wij vertellen u daarom graag wat meer over dat *andere* Uruzgan. Het Uruzgan van Samiullah, Jamila, Fatima, Zaharjan en Rahmat. Zij gaan naar school, leren een beroep, overwinnen hun depressies of kicken af in een drugskliniek. Het zijn wellicht geen prestaties die de kranten of het journaal zullen halen. Goed nieuws is immers geen nieuws. Maar in een land waar naar school gaan of een beroep leren niet vanzelfsprekend is, zijn dit topprestaties. Dat hebben deze Afghanen op de eerste plaats aan zichzelf te danken. Dankzij hun eigen inzet, en met wat hulp van het Dutch Consortium Uruzgan (zie kader), ziet hun leven er nu weer een stuk zonniger uit.

Positief nieuws uit Uruzgan. Het bestaat dus echt. Laten we daarom voor de verandering eens kijken naar wat er wél goed gaat. Wat er wél is bereikt. Ook al gebeurt het met vallen en opstaan.

Samiullah: 13 jaar, voortijdig schoolverlater, volgt nu lessen elektrotechniek en leert lezen, schrijven en rekenen.

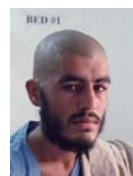
Jamila: 12 jaar, volgt een opleiding voor machineborduren en leert voor het eerst lezen, schrijven en rekenen.

Fatima: 50 jaar, had al drie jaar last van depressies en angsten. Vroeger gebruikte ze medicijnen die ze op de bazaar kocht. Die hielpen niet. Nu wordt ze behandeld op de nieuwe afdeling geestelijke gezondheidszorg van het ziekenhuis in Tarin Kowt. En daar knapt ze zienderogen op.

Zaharjan: 30 jaar, leed aan slapeloosheid en onverklaarbare pijn in zijn lichaam. Hij werd ook doorverwezen naar de afdeling gezondheidszorg van het ziekenhuis. De behandeling slaat aan, het gaat nu al beter met hem. Hij is er blij mee, en zijn familie ook.

Rahmat Jlleh, 24 jaar gebruikte acht jaar lang harddrugs en is sinds kort clean. Zijn persoonlijk verhaal over de Rehab leest u verderop.

Dutch Consortium Uruzgan (DCU)

Het DCU is een samenwerkingsverband tussen Save the Children, Healthnet/TPO, ZOA Vluchtelingen zorg, Cordaid en Dutch Committee for Afghanistan-Veterinary Programme (DCA).

Het DCU-programma:

1. Capaciteitsopbouw (ZOA Vluchtelingen zorg)
2. Onderwijs en sociaal-maatschappelijk werk (Save the Children)
3. Gezondheidszorg (Healthnet/TPO)
4. Landbouw en schoon drinkwater (Cordaid en ZOA Vluchtelingen zorg)
5. Veehouderij (DCA)

De uitdaging

Uruzgan is een van de armste en minst ontwikkelde provincies van Afghanistan en jarenlang genegeerd door de eigen overheid en de internationale gemeenschap. Juist daarom wil het DCU in deze provincie actief zijn.

Er is in Uruzgan een gebrek aan vrijwel alles, zoals infrastructuur, onderwijs, gezondheidszorg, schoon drinkwater en werkgelegenheid. Een groot probleem is het onderwijs. Door het ontbreken van schoolgebouwen, bevoegde leerkrachten, onderwijsmaterialen en lesmethodes wordt er nauwelijks goed basisonderwijs gegeven. Slechts 1% van de volwassenen vrouwen kan lezen en schrijven. Aan onderwijs voor meisjes wordt in het conservatieve zuiden al helemaal geen belang gehecht. Als meisjes al naar school gaan, stoppen zij daar vroegtijdig mee. Daarnaast lijden veel Afghanen aan angsten en depressies als gevolg van traumatische oorlogservaringen.

Intussen probeert de Taliban de wederopbouw van de provincie te verstoren door aanslagen te plegen op de hulpverleners, militairen en lokale bevolking. Verder is er

een zwak openbaar bestuur en er heerst veel corruptie. In Uruzgan zijn het dan ook veelal de krijgsheren van de verschillende stammen die de dienst uitmaken.

Probeer in zo'n provincie maar eens voet aan de grond te krijgen. Gelukkig hebben alle leden van het DCU jarenlange ervaring in Afghanistan.

De Afghanen doen het zelf

'Met één hand kun je niet klappen', zo luidt een in Afghanistan veelgehoord gezegde. Dit betekent zoveel als: 'Samen staan we sterk' of 'alleen door samen te werken kom je verder.' Dit gezegde staat symbool voor de manier waarop het DCU zijn werk doet. We hebben de krachten van vijf Nederlandse organisaties gebundeld. Binnen dit samenwerkingsverband brengt elke organisatie haar eigen specialisme in.

Maar deze samenwerking zou niets waard zijn zonder de deelname van de Afghaanse lokale organisaties. Binnen het DCU werken namelijk ook twaalf lokale partners. Zij vormen voor ons de onmisbare schakel met de bevolking, waardoor we kunnen door-dringen tot in de poriën van de Afghaanse samenleving. Dit maakt onze aanpak zo effectief. De Afghanen zelf doen het werk. Alle medewerkers van het DCU in Uruzgan zijn dan ook Afghanen. 25 Afghaanse stafleden coördineren gezamenlijk de hulpprojecten

Tarin Kowt – indruk van de stad
Foto: Save the Children

vanuit het DCU-hoofdkwartier, dat sinds de zomer van 2008 gevestigd is in het centrum van de hoofdstad Tarin Kowt. Als we in deze brochure over "we" spreken, hebben we het dus over de Afghaanse en de Nederlandse DCU-organisaties tezamen; twee 'handen' die elkaar vinden.

'De Afghanen doen het zelf'

Mohammed Sarwar Gizabi (45),
Afghaans coördinator DCU

"Er is in korte tijd veel ten goede veranderd in Uruzgan. Na het juk van de Taliban bewegen nu de handen, lachen de kinderen en gaan vrouwen naar school."

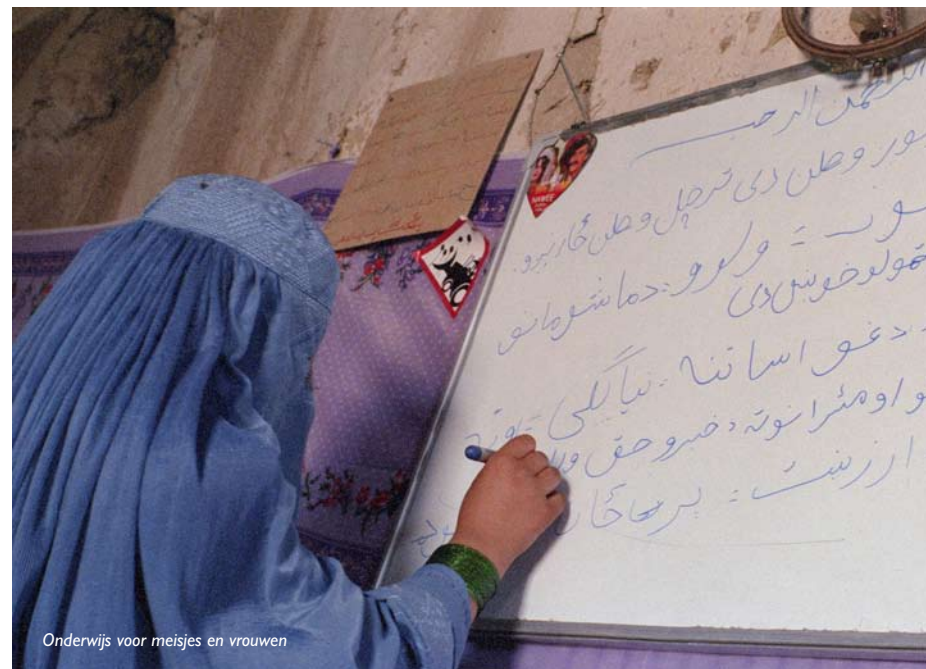
De eerste resultaten

Na een aanloopperiode van twee jaar, van 2006 tot en met 2008, zijn nu de eerste resultaten van het DCU zichtbaar op het gebied van **onderwijs, gezondheidszorg en landbouw en water**. Er is een alfabetiseringsprogramma voor volwassenen en kinderen, een afkickcentrum voor drugsverslaafden en een opvanghuis voor dakloze en werkende kinderen. Ook heeft het DCU studie verricht op het gebied van geestelijke gezondheidszorg en zijn er DCU-programma's opgezet voor **veehouderij** en **capaciteitsopbouw**.

Onderwijs

Een school om de hoek

In drie jaar tijd zijn de scholen in Uruzgan als paddenstoelen uit de grond gesprongen. In 2006 waren er, voor zover bekend, 33 scholen voor het basis- en hoger onderwijs. In september 2009 zijn dit er 101! (noot 1) Dit is te danken aan een gezamenlijke inspanning van de Nederlandse en Afghaanse over-

Onderwijs voor meisjes en vrouwen

Overal waar het maar kan zoeken vrouwen een plek om te leren lezen en schrijven

Ook Afghaanse kinderen hebben wel eens geen zin om te leren. En dan teken je, net als elk kind ter wereld, helikopters, gekke poppetjes en 'vette' auto's.

heid en hulporganisaties uit beide landen. Het onderwijsprogramma richt zich op kinderen met een leerachterstand die alsnog instromen in het lager onderwijs of kinderen die zelfs nog nooit naar school zijn geweest. Het DCU deelde 200 pakketten uit met onder meer schriften, kleurpotloden, lesmateriaal en spelletjes.

Verder wordt ook volwassenenonderwijs gegeven. Zo zijn het afgelopen half jaar drie klassen opgericht om volwassenen de basis-

vaardigheden van het schrijven, lezen en rekenen bij te brengen. Zeker vrouwen hebben in Uruzgan een grote achterstand. Onder het bewind van de Taliban mochten zij immers niet naar school en geen beroep leren. Met als gevolg dat zij, als hun man overleed, verdeeld waren tot een leven in armoede. Voor deze vrouwen zijn er aparte klassen. Want mannen en vrouwen in één klaslokaal, dat is in Uruzgan nog ondenkbaar.

De studio van Radio Nawa. Foto Hans Stakelbeek

Radio Nawa geeft kinderen een stem

Met Nederlandse steun is in de hoofdstad Tarin Kowt de FM radiozender Nawa opgezet. 24 uur per dag verzorgt Radio Nawa uitzendingen in het Pashtu en Dari. Het DCU participeert door middel van educatieve radioprogramma's. Tijdens deze programma's voor en door kinderen komen dingen aan de orde die kinderen aangaan. Kinderen lezen gedichten voor of wisselen via de radio ervaringen uit. In soaps komen de gevaren van drugsgebruik ter sprake. En er zijn thematische uitzendingen over bijvoorbeeld kinderrechten of de internationale vrouwendag. Deze radiozender geeft de kinderen van Uruzgan een stem. Voor het eerst mogen zij zich uitspreken. Zo leren ze voor zichzelf opkomen. Er zijn nu in totaal 48 radioprogramma's, gemaakt door 180 kinderen van zeven scholen in Uruzgan en uitgezonden in Tarin Kowt.

Respect voor kinderen

Kinderen zijn in Uruzgan nog vaak slachtoffer van geestelijke en lichamelijke mishandeling. Op school wordt er niet al te zachtzinnig met hen omgesprongen. Ook komen zij, door de armoedige omstandigheden waarin zij leven, vaak in de criminaliteit terecht. En dus in aanraking met de politie. Het DCU maakt leerkrachten en agenten erop attent dat kinderen ook rechten hebben. Dat leren

zij in een training over kinderrechten en kinderbescherming (Child Protection Action Network-training). Inmiddels zijn alle politiekorpsen in Uruzgan in kaart gebracht en geregistreerd. Agenten moeten verplicht de training volgen. Inmiddels hebben zo'n 125 agenten en andere overheidsfunctionarissen de training met succes voltooid.

Van kansloze jonger tot ondernemer

In het Centrum voor straatkinderen en werkende kinderen krijgen kinderen een beroepsopleiding. Zij leren bijvoorbeeld voor kleermaker, naaister, loodgieter of timmerman. Doel is dat ze in hun eigen onderhoud kunnen voorzien.

Wat deze opleiding betekent voor het leven van een kind leren we uit het verhaal van Qudratullah. Deze 17-jarige jongen verloor al op jonge leeftijd zijn vader die sneuvelde in de Afghaanse oorlog. Na diens dood moest Qudratullah het gezin onderhouden. Een onmogelijke opgave, omdat hij nooit naar school was geweest. Qudratullah meldde zich aan bij het Centrum en volgde er zes maanden lang een opleiding voor loodgieter. Nadat hij de opleiding had voltooid ging hij eerst aan de slag bij een lokale loodgieter en startte vervolgens zijn eigen bedrijf. Qudratullah is trots op wat hij heeft gepresteerd. Want nu kan hij voor zijn moeder, drie zusters en twee broertjes zorgen.

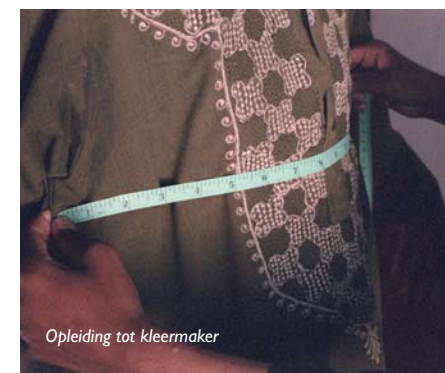
In dit Centrum in Tarin Kowt (met twee nevenvestigingen in de districten Dehrawod en Chora) krijgen in totaal 300 kinderen een opleiding.

Machineborduren

Qudratullah in zijn werkplaats

Opleiding tot kleermaker

Gezondheidszorg

Aantal gezondheidscentra bijna verdubbeld

Sinds 2006 is het aantal gezondheidscentra (ziekenhuizen en 'community health'-centra) in Uruzgan flink toegenomen, van negen naar zestien. Verder zijn er alleen al in Tarin Kowt nu zes privéklinieken. Kreeg in 2006 nog maar 37% van de vrouwen en kinderen een vaccinatie tegen kinderziekten en tetanus, in 2009 is dat 91%. Ook heeft het ziekenhuis in Tarin Kowt nu een vrouwenleugel gekregen, zodat de gezondheidszorg ook toegankelijk is voor vrouwen. Sinds zomer 2008 zijn er in het ziekenhuis chirurgen die ook een keizersnede kunnen uitvoeren. Dat hebben ze al meer dan honderd keer gedaan, waarmee de levens van vele kinderen en vrouwen zijn gered. Dit is de gezamenlijke prestatie van alle Nederlandse en Afghaanse hulpinitiatieven. Het

DCU is vooral actief met 'train de trainer'-programma's in de geestelijke gezondheidszorg. Dat wil zeggen dat de artsen en verplegend personeel trainingen krijgen in de behandeling van de patiënten, bijvoorbeeld mensen die aan een depressie lijden of drugsverslaafd zijn.

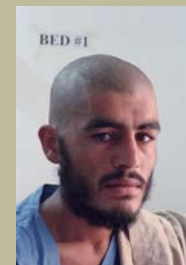

Afkickkliniek voor drugsverslaafden

Sinds kort kunnen drugsverslaafden in Tarin Kowt, de hoofdstad van Uruzgan, afkicken onder medische begeleiding. Uruzgan heeft een grootschalig drugsprobleem. Naar schatting lijden enkele duizenden Uruzghani aan een heroïneverslaving. Maar tot nu toe werd hier weinig aandacht aan besteed. Met de afkickkliniek, een initiatief van het DCU, wordt dit probleem nu voor het eerst serieus aangepakt. Voor elke patiënt is er een persoonlijk behandelplan. Verder krijgt iemand voorlichting over drugs en begeleiding bij het zoeken naar een toekomstperspectief. De kliniek is voor iedereen toegankelijk - hoewel vrouwen meestal thuis worden behandeld - en zo populair dat er nu al wordt nagedacht over uitbreiding.

Clean na acht jaar verslaving

De 24-jarige Rahmat komt uit Tarin Kowt en was ruim acht jaar verslaafd aan harddrugs. Hij kwam met drugs in aanraking door een vriend. Toen hij eenmaal doorhad hoe slecht

het voor hem was, was het al te laat. Hij raakte werkeloos en had vaak ruzie met zijn vader, die zich voor hem schaamde. Sinds kort zit hij in het Rehab center, een afkickkliniek. Het bevalt hem prima. En vervelen doet hij zich niet. Hij speelt een partijtje schaak of kijkt een film of t.v. Na de behandeling wil hij graag weer aan het werk. En er is nog een reden om snel af te kicken: buiten de muren van het centrum wacht zijn verloofde op hem.

Afghaanse boer plant amandelbomen
Foto: Hans Stakelbeek

Waterpompen zorgen voor schoon drinkwater

Landbouw en water

Papaver maakt plaats voor fruit en graan

Als we aan landbouw in Afghanistan denken, dan denken we allereerst aan uitgestrekte velden met papaverbollen, de grondstof voor heroïne. Dit uiterst winstgevende landbouwproduct legde en legt de Afghaanse krijgsheren geen windeieren. Maar de bevolking wordt er niet veel beter van en raakt verslaafd aan deze 'huisteelt'. Het DCU wil de Afghaanse boeren een goed alternatief bieden, waarmee zij zelf hun brood kunnen verdienen.

Met Nederlandse steun zijn land- en tuinbouwprojecten opgezet, zoals het planten van fruitbomen en het verspreiden van tarwezaad en kunstmest. Inmiddels zijn er al honderdduizenden fruitbomen geplant. Het DCU heeft het afgelopen half jaar weer 200 boeren voorzien van zaden en mest. Verder zijn er zo'n 50 nieuwe boomgaarden geselecteerd voor fruitteelt. Ook worden er cursussen gegeven in zaaien, oogsten en het vruchtbaar houden van de grond.

Water in de woestijn

Nederland ondersteunt ook kleinschalige infrastructurele projecten. Door jaren van oorlog en aanhoudende droogte is het slecht gesteld met de irrigatiewegen in Afghanistan. De meeste infrastructurele bouwwerken, zoals dammen en kanalen, zijn tot ruïnes vervallen. Samen met het Afghaanse ministerie van landbouw en de lokale bevolking werken we aan het herstel. Er zijn bijvoorbeeld twee kleine dammen aangelegd en er zijn kilometers ondergrondse en bovengrondse waterkanalen gerepareerd.

Een ander probleem is het drinkwater. In de meeste dorpsgemeenschappen is de belangrijkste waterbron een ondiepe waterput. In 2008 bleek dat 70 procent van de putten droogstond door aanhoudende droogte en gebrek aan onderhoud. Daardoor waren de mensen aangewezen op natuurwater, dat vol

zit met ziektekiemen. Het DCU werkt samen met lokale partners aan de bouw van nieuwe en het herstel van oude waterputten. Eind 2009 zijn er ruim 280 waterputten en 100 toiletten gebouwd of gerepareerd. Voor het beheer en behoud van de waterputten zijn 228 watercomité's opgezet. De mensen in de dorpen krijgen trainingen in hygiëne, waardoor de gezondheidssituatie in de dorpsgemeenschappen sterk verbetert. Op dit moment hebben de meeste mensen in de districten Tarin Kowt, Dehrawod en Chora toegang tot schoon drinkwater.

Veehouderij

Op de markt is weer van alles te krijgen

Veehouderij betekent enerzijds inkomsten en anderzijds voedsel. Een boer die koeien, schapen of geiten heeft kan het vlees verkopen op de markt. Zo kan hij zijn gezin onderhouden. Tegelijkertijd kunnen andere mensen het vlees op de markt kopen. Zij hebben dan te

eten. Het mes snijdt dus aan twee kanten. Daarom werkt het DCU aan uitbreiding van de veestapel en proberen we de gezondheid van de dieren te verbeteren. Even wat cijfers: sinds juli 2008 zijn er meer dan 100.000 dieren in Uruzgan behandeld of gevaccineerd tegen besmettelijke ziektes. Hiervoor zijn 24 paraveterinair, werkend in negen kleine veldklinieken, dag en nacht op pad. Deze deskundigen zullen de kwaliteit van de diergeneeskundige zorg in Uruzgan op peil houden. Zij worden geholpen door zo'n 30 assistenten. Vijf van deze paraveterinair hebben een speciale training in kunstmatige inseminatie gevolgd. Met behulp van deze techniek kan de veestapel snel worden uitgebreid.

Het DCU heeft ook 2.200 kippen uitgedeeld aan vrouwen, onder wie veel weduwen. Met deze kippen kunnen de vrouwen in hun eigen onderhoud voorzien. Voor de gewone Afghaan is naar de markt gaan nu weer een plezierig en nuttig uitje. Hij kan er kiezen uit een 'breed assortiment' van vlees, melkproducten en eieren.

Pas opgeleide dierenarts assistenten onderzoeken een koe. Foto: DCA

Capaciteitsopbouw

Ambtenaren gaan terug naar school

Je kunt nog zoveel tijd, geld en aandacht aan een provincie besteden, maar als het openbaar bestuur niet goed werkt is het verspilde moeite. Uruzgan heeft – evenals geheel Afghanistan – op dat gebied geen goede reputatie. Overheidsfunctionarissen, lokale coördinatoren en gezondheidspersoneel zijn over het algemeen slecht opgeleid. Sommigen van hen hebben zelfs nooit leren lezen en schrijven, laat staan dat ze bestuurlijke ervaring hebben. Bovendien is corruptie een wijdverbreid fenomeen in Uruzgan.

Goed openbaar bestuur in Uruzgan staat dan ook aan de basis van elke vorm van ontwikkelingshulp. Zeker als de Afghanen zelf de verantwoordelijkheid dragen voor de werkzaamheden, zoals bij het DCU het geval is. Daarom trainen en coachen de Nederlandse DCU-leden hun Afghaanse partnerorganisaties in projectontwikkeling, planning en coördinatie. Verder richt het DCU ‘community development committees’ op, die zich bezighouden met de organisatie op lokaal niveau. Tot slot helpen we onze Afghaanse collega’s verder professionaliseren door middel van cursussen administratief en financieel management. In 2009 zijn we van start gegaan met een ambitieus trainingsprogramma voor vier jaar en hebben we meer dan 130 partnerorganisaties op verschillende terreinen (bij)geschoold.

De veiligheid blijft een punt van aandacht

“Afghanen zeggen dat het beter is in het vuur te zitten dan erbuiten, want dan weet je wat het is. Gevaarlijk is het overal in Afghanistan, maar in Uruzgan is het zeker veiliger dan in de omliggende provincies”, zo meldt DCU-coördinator Sarwar (noot 2). Zelf is hij nooit direct bedreigd, maar zijn collega’s hebben hier wel mee te maken gehad. Dit wil volgens Sarwar echter niet zeggen dat ze hun werk niet kun-

nen uitvoeren. Een positief signaal is dat de Afghaanse regering in 2009 besloten heeft om de veiligheidssituatie te verbeteren door het uitbreiden van de politiemacht. Uruzgan krijgt er 1.000 agenten bij. De politiemacht van Uruzgan is daarmee verdubbeld.

Dit neemt niet weg dat er risico’s zijn verbonden aan het wederopbouwwerk in Uruzgan en dat de medewerkers hun werk onder moeilijke omstandigheden doen. Door veiligheidsincidenten worden zij regelmatig in hun werk gehinderd.

Afghaanse hulpverleners die voor het DCU werken onderhouden goede contacten met de plaatselijke gemeenschappen, zelfs in gebieden waar de Taliban heerst. Sarwar geeft aan dat zo’n nauwe band met de bevolking veel veiligheid garandeert. Immers, die bevolking kiest logischerwijs voor de partij met het ‘beste aanbod’. En zelfs de Taliban kunnen er niet opereren zonder de steun van de bevolking.

Het DCU ontleent zijn kracht en speelruimte dan ook aan de inbedding van de activiteiten in deze lokale context. Wij werken slechts op verzoek en met participatie van de plaatselijke bevolking. Het DCU werkt onafhankelijk van de militairen die in het gebied gelegerd zijn. Drie van onze leden zaten er al voordat de Nederlandse missie in 2006 in Uruzgan begon. En wij zullen er nog zijn als de soldaten al weer in Nederland zitten.

De gemeenschap wordt betrokken bij de activiteiten
Foto: Save the Children

Tarin Kowt weer bereikbaar

Uruzgan was lange tijd een 'no go area'. Door de oorlog, maar ook om de eenvoudige reden dat het gebied letterlijk onbereikbaar was. Sinds 2009 zijn er, dankzij de Nederlandse overheid, weer binnenlandse burgervluchten naar Tarin Kowt. Verder wordt het wegennet geleidelijk aan uitgebreid. Ook het DCU profiteert hiervan. Tot voor kort konden we projecten soms niet goed uitvoeren doordat vervoer ontbrak. Ook de landbouw heeft hieronder te lijden omdat producten de markt niet kunnen bereiken. Gelukkig is die situatie nu enigszins verbeterd. Uruzgan gaat zichtbaar vooruit, ook al is het een kwestie van lange adem.

Wegens succes verlengd

Het DCU bestaat sinds 2006. In dat jaar besloten drie Nederlandse NGO's, Save the Children, Healthnet/TPO en Cordaid hun krachten te bundelen. De organisaties wilden binnen het DCU profiteren van elkaars kennis, expertise en middelen. Die aanpak

had succes. In 2008 voegden zich nog twee andere Nederlandse NGO's bij het DCU: ZOA Vluchtelingenzorg en het DCA.

Na een aanloopperiode van bijna twee jaar heeft het DCU zijn bestaansrecht bewezen. De goede onderlinge samenwerking én resultaten van het DCU zijn niet onopgemerkt gebleven. De overheid belooft dit initiatief met een financiële bijdrage van € 14 miljoen. Met dit geld kan het DCU de plannen in Uruzgan voor de komende vier jaar (2009-2013) uitbreiden. We gaan verder met de opbouw van basisvoorzieningen, zoals ziekenhuizen, scholen, landbouwirrigatie en het uitbreiden van de veestapel. Daarnaast wordt verder gewerkt aan het opzetten en versterken van het openbaar bestuur. Het DCU werkt nauw samen met lokale Afghaanse hulporganisaties.

Afghanen zijn echte doorzetters

De Afghanen hebben een ongelooflijke overlevingsdrang. Ze worden geteisterd door oorlogen, armoede, ziekte, overstromingen, felle kou en hitte. Maar ze laten zich niet klein

krijgen en beheersen de kunst om onder alle omstandigheden te overleven.

De Afghaanse dichter Sadi Shirazi schreef ooit dat alle mensen feitelijk familie van elkaar zijn omdat ze één gemeenschappelijke voorvader hebben. En als één familielid pijn lijdt, lijdt de hele familie mee. Ook het DCU voelt een intense verbondenheid met dit dappere en weerbarstige Afghaanse volk. Met Samiullah, Jamila, Fatima, Zaharjan en Rahmat. Zij knokken voor wat ze waard zijn. En dat verdient respect. De komende jaren zullen we er alles aan doen om hen te helpen zichzelf te helpen.

Bronnen

- (1) 'Stand van zaken wederopbouw en ontwikkeling' in: Stand van zakenbrief Afghanistan, 13 oktober 2009, Ministerie van Buitenlandse zaken.
- (2) Sarwar in een interview in: Trouw, 02-02-2009 ('Zo onveilig is Uruzgan niet').

Fotografie

Tenzij anders vermeld: Gitta van Buuren.

Uruzgan op de kaart

Hoofdstad:	Tarin Kowt
Oppervlakte:	30.784 km ²
Taal:	Pashtu en Afghaans Perzisch (Dari)
Inwoners:	300.000
Religie:	Islam (99%)

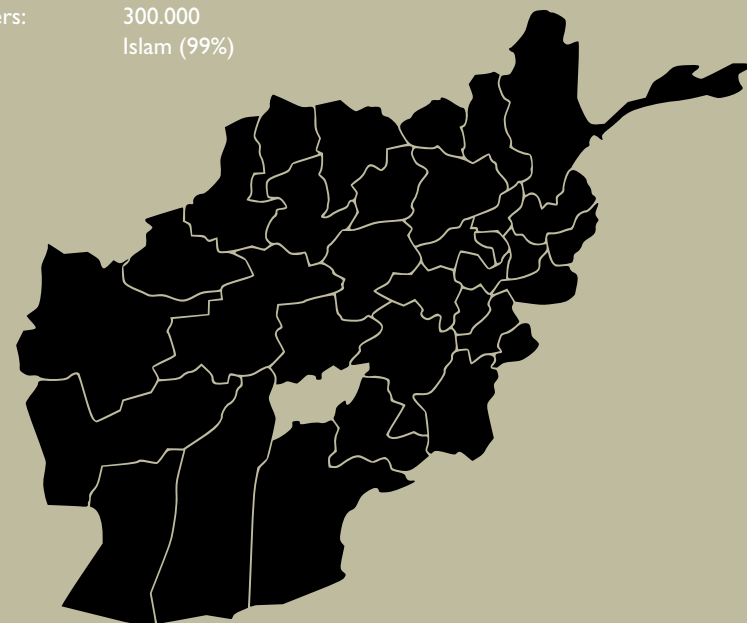

Foto: DCU

Elk kind telt
Save the Children

HealthNet TPO

Cordaid

DUTCH COMMITTEE FOR AFGHANISTAN

کمیته هالند برای افغانستان

ZOA
REFUGEE CARE